

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 27 octombrie - 2 noiembrie 2013

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455; Pr. Ionuț: 0766/250.417

1. Ocolește cât poți larma și gura lumii: vorbăria, chiar lipsită de răutate, aduce omului multă bătaie de cap. Nu-i trebuie mult nimănui ca să fie cuprins de fumuri și, alunecînd, să-și piardă capul. Tocmai de aceea, de cîte ori nu mi-am dorit să fi tăcut din gură și să nu mă fi dus printre oameni! Mă întreb ce ne împinge mereu să flecărim, cu atîta ușurință, bătîndu-ne într-una gura despre vrute și nevrute, cînd, aproape întotdeauna, ne înapoiem la tăcere cu conștiințele vătămate? Flecărim cu atîta plăcere, deoarece prin vorbăria noastră căutăm, cumva, să ne destindem, despovărîndu-ne inimile, îndeobște apăsate de greutate. De aceea ne place atît de mult să gîndim și să vorbim tocmai despre acele lucruri la care ținem mai mult, sau pe care le dorim, sau despre altele, pe care ni le simțim potrivnice.

2. Dar vai, de cele mai multe ori, fără nici un rost și cu totul zadarnic. Căci ușurarea aceasta părelnică dăunează nu puțin alinării lăuntrice, care-i darul lui Dumnezeu. Iată de ce se cade să stăm de veghe și să ne rugăm, ca timpul ce ni s-a dat să nu ni se irosească în deșert. Dacă are într-adevăr vreun rost să deschizi gura, fă ca vorbele tale să fie pline de miez și sufletește folositoare. Năravul și nepăsarea față de propășirea sufletului nostru ne trag de cele mai multe ori la limbuție. Dimpotrivă, a sta cuviincios de vorbă despre cele sufletești poate fi de mare folos, mai cu seamă dacă cei ce se adună să schimbe asemenea gînduri împărtășesc, într-un singur suflet, una și aceeași rîvnă pentru împărăția lui Dumnezeu.

Capitolul X ÎNFRÎNAREA LIMBUȚIEI

Imitatieuna lui Cristos - Thomas a Kempis

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Doina Dragomirescu, Marta Baba, Florica Ioana Costin și Leonida Pop**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Putem să îl atingem și astăzi

Pericopa de astăzi nu ne prezintă doar ceva ce s-a întâmplat în Palestina acum mult timp. Cristos care era îmbrâncit atunci de mulțimi este în mijlocul nostru și astăzi. Încă îl putem atinge întinzându-i inimile noastre atunci când ard și când sunt în dificultăți. Dar cum îl putem atinge astăzi pe Isus? Îl putem atinge prin rugăciune. Ce este rugăciunea dacă nu atingerea lui Isus, conversația cu El, invitația pe care i-o adresăm să intre în viețile noastre? Femeia bolnavă l-a atins prin simplu gest al întinderii mâinii. Nici astăzi nu este mult mîia dificil să îl atingem pe Isus. Ajunge să ne întindem către El prin rugăciune!

În al doilea rând, pentru ca rugăciunea să îl atingă cu adevărat pe Isus și pentru a stabili un contact cu El, ea nu trebuie să fie un ritual, o repetare în van a unor cuvinte goale, ci o rugăciune ce vine din inimă și care este înrădăcinată în credință. În mulțimea de oameni care îl înconjoară pe Isus, mulți îl ating dar doar unul trăiește puterea Sa vindecătoare – acela care l-a atins cu credință. La fel și astăzi mulțimi largi de oameni i se roagă lui Isus; mulțimi de credincioși merg la biserică, dar cei care îl ating pe Isus sunt cei care se roagă cu credință. Evanghelia spune cât se poate de clar – credința este cea care a provocat contactul cu Isus: “Fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.”

În al treilea rând, îl atingem pe Isus în Biblie și în Sfânta Împărtășanie. Când citim cuvintele Sale în Biblie, îl ascultăm pe Cristos nu ca și cum ar vorbi cuiva care a trăit acum două mii de ani, ci ca și cum ne-ar vorbi nouă. Isus sălășluiește în Evanghelii. Când ascultăm cuvintele Sale, îi atingem hainele. Când primim Sfânta Împărtășanie îl atingem pe Isus, dar nu doar o parte a Lui, ci pe El întreg. El vine să își facă în noi casă. “Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.”

În fine, Cristos ne atinge astăzi prin oameni. Atingerea sa o regăsim prin măiestria chirurgului, prin competența asistentelor medicale, prin sfatul înțelept al unui prieten, prin rugăciunile persoanelor pioase. Dumnezeu a ales să lucreze prin oameni. “Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem”, scrie Sf. Pavel. Primii creștini l-au atins pe Isus și apoi au atins lumea cu puterea pe care au primit-o de la El. Au atins murdăria și au transformat-o în puritate. Au atins sclavia, schimbând-o în libertate. Au atins slăbiciunea, devenită astfel tărie.

Există atâtea feluri în care îi putem atinge astăzi pe oameni. Putem să îi atingem cu inimile noastre. Putem să îi atingem cu cuvintele noastre. Putem să îi atingem cu privirea. Putem să îi atingem cu un zâmbet. Putem să îi atingem cu credința noastră, cu rugăciunea noastră, cu compasiunea noastră, cu iubirea noastră, cu speranța noastră, cu umilința noastră, cu disponibilitatea noastră de a sluji.